

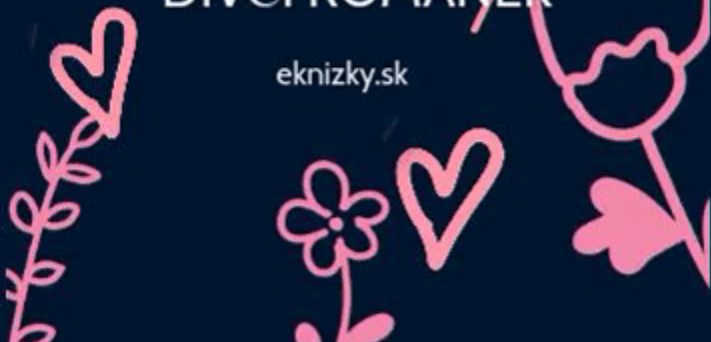
REX
CARREY

Mab

DÍVČÍ ROMÁNEK

eknizky.sk

MAB

DÍVČÍ ROMÁNEK

REX CARREY

eknizky.sk

Mab by REX CARREY is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

KAPITOLA PRVNÍ	1
KAPITOLA DRUHÁ	11
KAPITOLA TŘETÍ	21
KAPITOLA ČTVRTÁ	31
KAPITOLA PÁTÁ	45

KAPITOLA PRVNÍ

Malá Mab byla miláčkem celé ranče „Z“. Byla fetišem staré hospodyně, paní Wartonové, jež dovedla o ní vypravovati celé hodiny. Kdo si chtěl nakloniti tuto dobračku, tomu stačilo, aby chválil Mab, běda však tomu, kdy by se o její „sladkou dívenku“ otřel nevlídným slovem. Ten si zneprátelil paní Wartonovou přes její dobré a shovívavé srdce, na dlouhou dobu. Ale to se stávalo zřídka kdy, protože Mab byla obdivována všemi honáky strýce Toma.

Mab si této přízně také plně zasloužila. Byla světlým paprskem, úsměvem. Živá, bezelstná, statečná a bystrá byla podivuhodným osmiletým děvčátkem. A přece její dětský úděl nebyl radostný. Její otec, statečný major Nat Warison, mladší bratr strýce Toma, zahynul v zápasu s mexickými bandity, již byli metlou tohoto pohraničí, přiléhajícího k veliké řece Rio Grande, na jejímž druhém břehu ležela již ta neklidná země, zmítaná zmatky a revolucemi, plná neukázněných lidí, kde banditství není něčím, co by bylo hodno opovržení, protože bandita v ústech Mexikána je jen změněným názvem hrdiny.

V té době, kdy se Mab narodila k veliké radosti svého otce a strýce, zarputilého starého mládence, vstoupila Unie do války, a Nat Warison, pamětliv toho, že jeho předkové stáli vždy v prvých řadách těch, kteří bojovali za upevnění, velikost a slávu Států, odešel, když Mab bylo několik neděl,

2 Mab

do veliké Army, jež měla vyplniti za mořem mezery v hrdinné armádě francouzské. Jeho drobná, milá a zbožňovaná žena, již si přivedl před rokem z města na ranč, a jež brzy se stala předmětem úcty a lásky všech lidí na ranči „Z“, třebas srdce se jí svíralo pomyslením, že by mohl zůstat v tom pekle, o němž čítávala s chvěním hrůzy, ukázala se hodnou ženy Warisona.

Neplakala, nezdržovala, dívala se s obdivem na svého velkého Nata, když jí řekl, že nemůže seděti doma, bojujili muži za lepší osud světa. Ano, takový byl Nat Warison, čest a mužnost byly mu dražší nadevše.

„Jdi, Natě, vím, že nemůžeš nejiti, ale mysli na mne a na naši Mab a vrať se nám, drahý. Nepřežila bych, kdybys nám měl odejiti navždy“, řekla mu.

A v očích, krásných jako texasská obloha, modrých očích, se jí ukázaly slzy. Nat ji přitáhl k sobě a vylíbal ty slzy.

„Vrátím se, Mab, cítím to, že se vrátím, třebas nebudu uhýbati nebezpečí, zradil bych památku Warisonů, kdybych něco takového udělal.“

„Neříkám ti, Nate, abys byl zbabělcem, vždyť vím, jaký jsi nádherný muž, ale mysli na nás, co by bylo s námi.“

Nat po této rozmluvě zašel ke svému bratru Tomovi. Tom, jenž pozoroval již od doby, kdy se mluvilo, že Státy vypovědí válku Německu, na svém mladším bratru neklid, přivítal ho úzkostně, vyčet mu z očí nějaké vážné, nezvratné rozhodnutí. Znal svého ohnivého, o deset roků mladšího bratra, jehož miloval právě pro dosti značný rozdíl věkový hlubokou bratrskou láskou, a obával se

chvíle, kdy k němu přijde a řekne mu: „Tome, vstoupím do Army a odjedu do Francie.“

A teď, kdy pohlédl do ocelově šedých očí Natových, poznal, že ta chvíle přišla. Jak by rád šel místo něho, ale nemohl, protože měl zmrzačenu levou ruku, památku po srážce s mexickými zloději dobytka před dvaceti lety, kdy byl ještě mladíkem.

„Tome, chci si s tebou o něčem promluvit“, začal Nat. „Prosím tě však, abys mne nepřemlouval.“

„Chceš do armády, Nate?“ zeptal se Tom.

„Uhádl jsi, Tome. Nemohu seděti tady za větrem. Je mi těžko opustiti Mab a toho našeho malého broučka, ale povinnost nade vše, Tome.“

Tom si těžce vzdychl, ale neřekl nic.

„Tome, byl's mi více než bratrem, byl's mi otcem i matkou, když nám rodiče odešli na tu nejdelší pout, a já byl čtrnáctiletým hochem. Nikdy ti nebudu moci býti dosti vděčen, Tome“, řekl pohnutě.

„Že tak mluvíš, Nate, byla to má povinnost, abych se o tebe staral, když jsem o deset let starší.“ Hlas Tomův byl nespůj. Chrastil a trochu se třásl. „Ne, nebudu tě, Nate, přemlouvati, vždyť, kdybych mohl, šel bych taky. Vím také, co mí chceš říci. Budu se o Mab a tvou dcerku starati jako o vlastní oči.“

„Může se však, Tome, stát, že se nevrátím. Víš, jak to vypadá na francouzské frontě. A Warison se nebude přece „ulejvat“. Tome, kdyby se stala tahle věc, stůj při Mabel. Víš, jak je něžná a neschopná zápasiti tvrdě se životem.“

4 Mab

Tomova tvář se zachvívala jako hladina, po níž běží vítr, a trvalo chvíli, než se mohl spolehnouti na svůj hlas.

„Nate, ty se vrátíš, musíš se vrátit, nejen k vůli Mab a své dcerušce, ale i k vůli mně. Co bych si počal, kdybys mi odešel?“ A Tomův hlas se zadrhl. „Ale kdyby se stalo to neštěstí, na něž nechci mysliti, věř, že bych se musel péci v pekle, kdybych zapomněl, čím jsem jim povinen.“

Nat mu stiskl silně ruku. „Vím, Tome, že bys jich neopustil“, řekl dojat.

Nat Warison se však vrátil, třebaš prodělal nejrozhořčenější závěrečné boje v Argonnách, kde každou minutu mohla ho najíti smrt. Vrátil se s rudou stužkou čestné legie a odznaky majora k těžko tajené pýše svého bratra a k zjevné hrdosti své drobné ženy.

Mab byly tehdy dva roky a návrat otcův ji jen udivil, protože Nat byl pro ni prvé dny cizím člověkem. Ale netrvalo dlouho a přilnula k otci právě tak jako on k ní, jenž by nejraději chtěl ji míti stále u sebe. Brával ji i do sedla svého koně, když vyjížděl na kratší cesty. A tak Mab ještě děcko, poznala kouzlo pastvin a kořennou vůni stříbřité šalvěje.

Tak bylo však jen půl roku, po půl roce se začal klid na ranči „Z“ kaliti. Za války, třebaš byly střeženy hranice pečlivě, protože Mexiko stálo, byť ne zjevně, na straně Německa, a neutišilo se dosud nepřátelství z nedávné doby, kdy Unie poslala přes Rio trestnou armádu proti banditskému generálu, peonu Villovi, rozmohlo se kolem Ria mnoho band, vpadajících na území Texasu. A těmito

nájezdy, právě tak, jako před lety, kdy do těchto míst přišel Tomův a Natův otec, trpěla nejvíce raně „Z“, protože na jihozápadu přilehala přímo k řece. Při její rozloze a dosti nepřehledném terénu bylo těžko zabrániti bandám, aby neodehlnaly tu a tam několik kusů. Když však troufalost zlodějů vzrostla a odvažovali se loupiti i celé desítky a odstřelovati zákeřně honáky, střehoucí stáda, zapřísáhl se Nat, že tuhle živnost zamezí a vtluče Mexikánům do hlav, že je lépe vyhnouti se zdaleka ranči „Z“.

A major Warison, jak říkali rančeři Natovi, co se vrátil z války domů, plnil vždy, co slíbil. Bandám, jež dosud vnikaly na jeho pastviny jako na svůj majetek, nastaly nebezpečné časy. Nat byl neúnavný v slídění po nich a v kladení léček. Za půl roku rozbil na pět gangů (tlup), a vzal jim chuť k výpravám na území „Z“. Udržela se jedině největší tlupa, známá na celém pohraničí pod jménem Lopezova tlupa, nazvaná podle vůdce Juana Lopeze, kdysi vojáka Villova, tedy bojovníka za svobodu, správně lupiče, kryjícího své zločiny hezkým pláštíkem, jak již je zvykem všech Mexikánů, gardistou počínaje a presidentem konče. Udržela se pro svou početnost a lstivost svého vůdce. Ale i na ni posléze došlo. Nat se svými lidmi ji zaskočil v úzkém údolí, když se vracela s lupem k řece, aby svou rohatou kořist převedla na druhou stranu, kde byla tlupa již bezpečna před jakýmkoli pronásledováním.

Strhla se krvavá bitka, jež když byla skončena, bylo po Lopezově tlupě, protože jen několika banditům se podařilo uniknouti, mezi nimi však byl i Juan Lopez sám. Jeho

6 Mab

mladší bratr Diego však obarvil svou krví tuhou buvolí trávu, a to se mělo státí Natu Warisonovi osudným.

Nesvědomitý a krutý Juan Lopez měl ve změti svých špatných vlastností, jednu světlejší. Miloval svého mladšího bratra Diega stejně silnou láskou jako Tom miloval Nata.

Když bandita se dověděl, že Diego zůstal v soutěsce, a že se nevrátí, aby s ním hýřil v „posadách“ (hostinec) a tavernách pohraničí, zapřísáhl se, proklínaje, jak jen Mexikán dovede proklínati, že kdyby i měl viseti, pošle Nata do pekel, aby tam sloužil jeho Diegovi. Juan Lopez měl v sobě trochu indiánské krve, a jeho křesťanství bylo pomícháno důkladně s pověrami a vírou dávno zašlých kultů Aztéků a Tabasků, jež přešly podvědomě do krve téměř všech Mexikánů.

Vzkázal také — nebyl by přece, mexikánským caballerem — Natovi, že si přijde pro jeho život, ale Nat odbyl ten vzkaz pohrdlivým úsměvem.

Dopustil se osudné chyby, že jako všichni Američané anglosaského původu, opovrhoval graesry (Mexikány). Nevzpomněl ani, co se vypravovalo o Lopezovi, o jeho lstivosti a zákeřnosti.

Měsíc po tom, co starý prospektor, vracející se ze Sonory, přinesl na „Z“ banditův vzkaz, musel Nat zajeti do El Paso del Nořte a tam byl probodnut na ulici otrávenou dýkou, právě když mluvil se seržantem Larrym, svým kamarádem z fronty.

Larry na místě vraha zastřelil, ale to nemohlo již zachrániti Nata, jenž zemřel v nemocnici před západem

slunce, když ještě napsal ženě a Tomovi, co chtěl. Vyšetřováním se zjistilo, že bravo (zákeřný vrah) byl najat k této práci Lopezem, a Tom nad rakví Natovou vyslovil přísahu, že Lopeze přivede na šibenici, i kdyby ho měl hledati po celém Mexiku.

Nemohl však splniti svou přísahu a to z dvojího důvodu. Smrt Natova zdrtila tak jeho švakrovou, že se obával o její rozum, nemohl ji tedy opustiti a vydati se za vrahem — a pak, že Juan Lopez se ztratil z pohraničí a zapadl do mexického vnitrozemí jako kámen do vody.

Drzá vražda nejbohatšího rančera na texasském pohraničí, nadto hrdinu z poslední války, vyvolala příliš veliký rozruch, aby mexické úřady mohly říci své maňana. Velvyslanec Států zakročil důrazně v hlavním městě republiky, kde revoluce je tak vsedni jako v Japonsku zemětřesení, a na Lopeze vydán zatykač a na jeho dopadení vysána odměna tisíc dollarů, dosti vysoká cena na banditu a dosti veliké lákadlo pro Mexikána, aby prodal i svého přítele jako Jidáš Krista za třicet stříbrných. Uznal proto Lopez za záhodno, aby změnil vzduch.

Mabel Warisonová po měsíci se zdánlivě uklidnila a smířila se se ztrátou milovaného muže, ale bylo to jen zdání. Začala chřadnout, jako chřadne strom, jemuž byly přeřaty kořeny či květina, jíž se nedostává vláhy a slunce. Marně se Tom snažil ji povyraziti, zabaviti. Posléze zavolal, když si již nevěděl rady, odborného „felčara“ až ze Saint Louis. Profesor přijel, prohlédl mladou ženu, vrtěl hlavou, dal si zaplatiti za cestu dva tisíce, a odjel, prohlásiv, že švakrová

8 Mab

Tomova je zdravá, jen trochu nervy má prý v nepořádku. Aby odjela do města mezi lidi, to by ani nedoporučoval, protože vzduch, vanoucí pastvinami, suchý a ostrý, je nejznamenitějším lékem sám o sobě.

Tom se upokojil, ale ani ne tak proto, co mu řekl populární lékař, nevěřil příliš lékařskému vědění, ale že Mabel se trochu v příštích dnech rozjasnila. Vrátil se jí i úsměv na rty. Tom však nevěděl, že Mabel se do veselejší nálady nutí. Dojata péčí svého švakra, snažila se ho potěšiti. Její změna netrvala však dlouho. A po roce, když Mab nebylo ani pět let, ukládali ji vedle jejího Nata na ashevillský hřbitov do stínu platanů a tmavých cypřišů, vysazených rukou starého Joe Warisona, dědečka malé Mab.

A tak Mab se stala sirotkem. To již dovedla svým dětským rozumem pochopiti, jaká ztráta ji potkala, ale nesměla by býti dítětem, aby nedovedla se smáti a radovati ze života, jenž pro pětileté dítě je pln zázraků.

„Mab, tak jsme sami“, řekl jí strýček Tom, nesa ji v náručí do bryčky, aby ji dovezl na ranč. Ten veliký člověk řekl to tak jemně, jak ho nikdy Mab neslyšela. Dokonce i oči se mu podezřele leskly.

„Strýčku, ty pláčeš“, řekla Mab svým jasným hláskem. „Nezapírej, strýčku, pláčeš.“

Pro ubohou Mab matčin pohřeb byl divadlem, v němž ona byla hlavním hercem. Rančeři tvrdých tváří a rukou jí projevovali nezvyklý ji zájem, ženy ji hladily, říkajíce jí „ubožáčku, drobečku“.

„Jsme sami, Mab“, opakoval Tom zadržnutým hlasem a přitiskl ji k sobě.

První měsíc byl pro malou Mab těžkým, stále hledala matku, volala ji a když nepřicházela, plakala. Ale čas je zedník, jenž zabílí každou bolest, zabílil i stesk malé Mab. Starala se o to nejvíce paní Wartonová, hospodyně strýčka Toma, jež se ujala Mab a přenesla na ni všechny své nesplněné tužby osamělé ženy, jíž život nedopřál, aby měla muže a dítě. Nevychovávala však Mab právě rozumně, protože vyhovovala každému jejímu nápadu a když strýček Tom, jenž nesouhlasil s jejími výchovnými prostředky, někdy se odvážil ji upozornit, že by bylo snad třeba, aby na Mab byla přísnější, se špatnou se potázal.

„Přísnější, přísnější, snad byste nechtěl ji trestati, sirotka. Máte srdce? A co dělá? Vždyť v tom dítěti je vše krásné a ušlechtilé. Nebo si myslíte, že ji kazím? Jestli ano, tak to řekněte.“

A to byla již paní Wartonová bojovně naježena, a Tom vždy ustoupil.

Paní Wartonová Mab vskutku trochu svou shovívavostí kazila. Kdyby to bylo jiné dítě, snad by je nadobro zkazila, protože by mu nechtíc vštípila, že je mu vše dovoleno a že cokoli udělá, je hezké. Mab však po svých rodičích zdělila takové rysy povahy, které mohly býti sice trochu porušeny, ale nic více. S Warisonovou krví přešly do ní smysl pro spravedlnost, pravdu, statečnost, a matčinou; jemnost a půvab, jenž se dotýkal každého, na něhož upřela své veliké modré oči, a se usmála. Mab nikdy

10 Mab

nelhala. Provedla-li něco, nezapírala. Měla však jednu chybu, jež by nebyla chybou, kdyby někdo dbal, aby se ta vlastnost chybou nestala. Měla svou hlavičku, pravou tvrdou hlavu warisonskou. A tahle tvrdá hlava ji měla přivésti často do nesnází, z nichž vyšla na štěstí vždy dobře.

KAPITOLA DRUHÁ

Mab odložila panenku, již jí přivezl strýček Tom před třemi dny z města. Byla to krásná panna, skoro tak hezká jako byla sama Mab, ale to, co slyšela z kanceláře strýčka Toma, to ji teď více zajímalo, než panna.

Otevřeným oknem kanceláře, pod nímž si hrála, zaléhala k ní jasné slova rozmluvy. Mluvil to strýček Tom a předák Curtis, jenž nikdy nezapomněl na ni, když vyjížděl na obhlídku, svých hochů, vždy jí přivezl něco. Jednou kolibříka, tak malého, ale nádherného jako živý drahokam, po druhé květy kaktů, sněhově bílé, rudé, něžně žluté, jindy mladého stepního zajíce a jednou dokonce divoké, po ruce chňapající, ale milé štěně kojota.

„Tak zítra, Bene, odjedete na horní díl, tam začneme letos s jarním shonem nejdříve. Myslím, že tam budete hotovi za týden.“ „Děle nám to trvati nebude, šéfe, vezmu si s sebou deset hochů.“

„To by bylo málo, Bene. Vezměte si jich raději patnáct.“

„Proč patnáct, šéfe. Počítám, že na horním dílu je k značkování asi dvanáct set kusů jaloviček a telat. To by bylo pěkné, aby deset lidí a našich lidí nedokázalo tu práci za šest dnů.“

„O tom nepochybují, Bene“, řekl strýček Tom. „Nezapomeňte však, Bene, že ti proklatí graesři, již nám dali tak dlouho pokoj, zase začínají své nekalé řemeslo.“

12 Mab

A na horní díl našich pastvin mají zvláště spadeno. Za poslední měsíc odvěkli nám odtamtud na padesát kusů. Budete potřebovati těch pět lidí navíc.“

„Ale pak oslabíte, šéfe, hlídky na jiných stranách, a doví-li se to ta banda, odvěče nám odjinud celé stádo. Drzá na to je, v mnohém připomíná bandu Lopezovu, ač se mi nechce věřit, že by se ten chlap vrátil sem, když ví, co by ho Čekalo, kdyby se zde ukázal.“

V té chvíli vystoupila Mab na špičky, aby mohla nahlédnouti oknem do kanceláře. Okno bylo dosti vysoko a Mab, třebaš nebyla malá, dostala nad okenní rám jen polovinu obličeje.

„Dobrý den, Bene“, řekla vesele. „Máte něco pro mne v kapse?“

„Mám, Mab, chytil jsem mladého chřestýše.“

Mab se pomračila. „Nelžete, Bene, nebo se dostanete do pekla. Víte, že kdo lže, ten tam přijde“

Ben Curtis se vesele zubil. „Na mou duši, Mab.“

„Bene, vy jste hrozný lhář, nikdo na světě nechytá chřestýše do ruky. Br“, oťrásla se. A najednou se zeptala: „Vezmete mne zítra s sebou?“

„A kam, Mab?“ zeptal se předák nechápavě.

„Však vy dobře víte, kam, Bene. Poslouchala jsem, co jste si povídali se strýčkem Tomem. Jedete zítra na horní díl, abyste chytali telata a vypalovali jim značky — a já pojedu s vámi. Ať vás nenapadne, Bene, říci ne, to bych se na vás zlobila nadobro. Víte, co jste mi slíbil, že mne vezmete s sebou. Ben pohlédl na Toma skoro zoufale.

Slíbil opravdu Mab, že na jaře ji vezme k značkování mladých kusů, nemyslel to však vážně. Taková práce není ani pro oči tak malého děvčátka jako byla osmiletá Mab. Tom mu pomohl z rozpaků.

„Co tě to zase posedlo, Mab?“ otočil se k oknu.

„Ben mi to, strýčku Tome, slíbil a já pojedu. Vid', že pojedu“, zvedla k němu prosebně i lichotivě oči.

„Nesmysl, Mab, to není podívaná pro tebe a Ben by se nemohl také o tebe starati, bude mít práce až nad hlavu.“

„Nemusí se o mne starati, strýčku Tome, postarám se o sebe sama. Vždyť už nejsem dítě. Podívej se, jak jsem veliká“, a povytáhla se rukama, jimiž se držela okna. Tom i Ben se museli usmáti, ale strýc Tom hned zvažněl, aby Mab nevyužila toho úsměvu. Bylo to pro něho vždy těžké, měl-li Mab něco odmítnouti, ale dnes byl pevný. Bylo vyloučeno, aby Mab jela s honáky k jarnímu značkování. Poděšený dobytek byl někdy nebezpečný i mužům, nadto tady byli ještě ti bandité, přijíždějící přes řeku.

„Vid', strýčku, že pojedu“, žebrala Mab, když strýc Tom mlčel.

„Vyloučeno, Mab.“

„Ale já to chci, strýčku Tome, a Ben mi to slíbil. A já, když něco slíbím, tak to udělám. Neříkáš mi sám, že to tak má být?“

Ben se krvavě zarděl a rozpačitě zakašlal. Mabelina kritika uvedla ho do důkladných rozpaků. Mab měla, když se to vzalo správně, pravdu. Neměl jí to slibovati.

„Správně, Mab“, spustil, aby se ospravedlnil v očích

své malé přítelkyně, jejíž přátelství jeho starému, okoralému srdci bylo drahé. „Docela správně, Mab, slíbil jsem ti to, ale to jsem nevěděl, co vím teď.“

„Vymlouváte se jen na ty zloděje, Bene, a to není od vás hezké“, dořekla lítostně a střelila po předákovi pohledem, jenž chytil jeho srdce jako na udici.

„Mé slovo, Mab, ty zloděje jsem si nevymyslíl.“

„Nevezmete mne tedy s sebou?“ zeptala se Mab, zakaboněná.

„Rád bych, Mab, ale váš strýček nedovolí.“

Tom pohlédl na svého předáka, více přítele než zaměstnance, hněvivě.

„Tak, teď to shod'te na mne, Bene. Nejprve si vymyslíte sám ten nemožný nápad, a teď já nedovolím. Proč jí slibujete něco o čem víte, že nemůžete splnit. Osmileté děvčátko vodit k značkování.“

Mab pochopivši, že s její cestou na pastviny, nebude nic, odstoupila od okna a vzavši pannu, zamířila k hlavnímu vchodu. Ranč „Z“ byla jednou z největších rančí v Texasu, a budova obytná i budovy hospodářské, jako baráky mužstva, kolny, skladiště a zvláště rozsáhlé ohrady, mluvily o tom, že již budovatel ranče nebyl prostým hraničářem bez vkusu a požadavků, jež vyznačují lidi vzdělané. Obytná budova nebyla tou slepeninou, vytvořenou přístavbami, jako většina rančerských obydlí v kraji. Měla střední budovu o jednom patře, k níž přiléhala dvě nižší křídla. Prostranství před budovou bylo urovnáno a vypískováno a u křídel pestřily se záhony květin. Za

budovou pak byl zřízen jakýsi park. Ten park, to bylo dílo Mabelina otce, jenž jej založil, než si přivedl na ranč ženu. Na volném prostoru mezi ohradami běhala se napajedly, dlouhé, betonové žlaby, napájená z artézské studně, jejíž železná konstrukce s větrným kolem, otáčejícím se téměř bez zastávky po celý rok, zajímala Mab od prvních jejích krůčků. Paní Wartonová, když Mab vklouzla za ní do kuchyně, pohlédla na ni zkoumavě. Zнала již svou Mab a poznala, že její „drahoušek“ je s něčím svrchovaně nespokojen.

„Co se ti stalo, drahoušku? Nebolí tě hlava?“ zeptala se jí něžně.

„Víte, paní Wartonová, že mne hlava nikdy nebolí“, řekla Mab, sedajíc si. „Ale hněvám se.“

„A na koho se hněváš, Mab? Snad ne na mne?“

„Na Bena se hněvám, paní Wartonová. Považte, že mi slíbil, že mne vezme k značkování, a teď nechce. Je to správné, paní Wartonová?“

Dobrá paní Wartonová se dostala do krutých rozpaků. Souhlasila zpravidla vždy s Mab, ale její zpráva, že chtěla k značkování, jí vzala přece jen dech. To nebyla vyjížďka na poníku. Celý týden trávit někde v horách. Co kdyby se jí něco stalo.

„Nu, řekněte, paní Wartonová, je to správné? Když člověk něco slíbí, má to taky splnit, ne?“ Mab mluvila jako docela veliká slečna a tuze rozhorleně. „Už nechci Bena ani vidět.“

„Nu, abych řekla pravdu, Mab, nebylo to od Bena hezké. Neměl ti slibovati takovou nemožnou věc.“

„Jak to nemožnou, paní Wartonová? Vy hovoříte také jako strýc Tom.“

„Ale Mab, považ celý týden a v tom zmatku. Viděla jsem jednou takové značkování a do smrti nezapomenu na to. Ten rámus. Krávy řvou, telata — oh ta telata. Je to prostě hrozné.“

Mab se mračila, poslouchajíc. Nadála se, že aspoň paní Wartonová bude při ní, a zatím paní Wartonová byla taková jako strýc a Ben.

„S vámi také není žádná rozumná řeč, paní Wartonová. Jako bych byla docela malým dítětem. Což jste mne neviděla na mém „Ulyssovi“?“ „Ulysses“ byl poník Mab. Malý, ale rychlý a ohnivý jako kterýkoli jiný ušlechtilý běhoun z ohrad. Na něm proháněla se Mab po pastvištích, děsíc paní Wartonovou, znepokojujíc strýce Bena, budíc v očích honáků nadšený obdiv.

„Je dosud jako topůrko od sekyry“, říkali, ale jezdí jako starý cowboy. To zdělila po svém otci, nebylo lepšího jezdce nad Nata Warisona. Bože, ten se nebál ani samotného čerta. Pamatujete se, hoši, na toho sametového hřebce. „Satan“ se jmenoval a nosil to jméno právem. Nikdo se neodvážil pak na něho sednouti, když Ted Norton dopltil na svou odvalu tři žebra a sto dolarů, jež prohrál. A Nat ho zkrotil. Pamatuji se na ten souboj, bylo to úžasné. Škoda, že to děvče se nenarodilo chlapcem.“

Mab nespokojená s paní Wartonovou, vyplížila se z

kuchyně a zamířila k baráku mužstva. Ve stínu baráku za primitivním stolem, na stejně sroubených lavicích seděli tři honáci a hráli karty. Vrátili se ráno z hlídky a měli jeti na jarní shon mezi deseti, jež Ben vybral.

„Dobrý den, Mab“, přivítali přátelsky děvčátko, usmívajíce se na ně.

„Osedlal by mi někdo z vás „Ulyssa“? zeptala se. Ano. Mab chtěla se projeti. Činila to pokaždé, když byla nespokojená sama se sebou nebo s těmi, jež měla ráda.

„Ale s radostí, Mab, ale není daleko do večera“, připomněl mladý Jeff Laňce, zvednuv se od stolu.

„Vrátím se, než slunce zapadne, Jeffe.“

Jeff pokývl a zamířil k ohradě a Mab za ním. Zbylí honáci pohlédli významně na sebe.

„Ze hry již nic nebude, Bille. Musíme dáti na ni pozor. Jdi pro koně, ale dej si pozor, aby tě neviděla. Víš, jak se zlobí, když ji střežíme, aby se jí nic nestalo.“

Jeff Laňce osedlal poníka a Mab, poděkovavši mu, vyskočila do sedla a pobídla „Ulyssa“ přímo do trysku. „Ulysses“ vylétl jako šíp a Jeff hledě za Mab se usmíval uznale. Mab se držela v sedle znamenitě, lépe by to nedokázal ani on sám. Chvíli po ní vyrazili do prerie za Mab Bill a Dick. Udržovali však mezi sebou a Mab uctivou vzdálenost, aby Mab je nepodezřívala, že sledují ji. Honáci nebyli sice přímo nabádáni, aby Mab hlídali, vyjede-li si, ale dělali to o své vůli, nezapomínajíce, že ranč „Z“ je na hranicích neklidného Mexika.

Když se Mab ztratily s očí ohrady, zvolnila jízdu a

začala se rozhlížeti kolem sebe zvědavě. Prérie kvetla, rudé, modré, žluté květy vystrkovaly všude své květy z husté, šťavnaté trávy, jež se vlnila v ostrém větríku jako hladina jezera. Tenhle dojem zesilovala ještě sama tvářnost terénu. Prérie byla zvlněná táhlými vlnami.

Pak ji upoutal štěpní zajíc, jenž vyběhl ze své nory a uděšeně prchal, až vynutil z Mab upřímný smích. Ale hned nato se polekal její poník a odskočil, že jen tak tak neshodil Mab. To chřestýš, jichž bylo na pastvinách více než dosti, zasyčel pískavé, než se odplazil.

Slunce již viselo nad západním obzorem, když Mab si vzpomněla na návrat. Otočila poníka a vracela se po své stopě. Její tvářička však již nebyla dětsky bezstarostná, odráželo se v ní nějaké úporné přemýšlení. Mab také uvažovala velmi vážně. Když se dívala k horám na severozápadu, kam až se táhly pastviny ranče „Z“, a kam zítra měl jeti Ben se svými lidmi, zrodila se v ní myšlenka, jež jí nedávala pokoje. Napadlo ji, že by se mohla podívatí za Benovou výpravou, aniž by komu co řekla. Za pět hodin, kdyby jela tryskem, dostala by se až k horám a tam našla Bena. Nemohla by zablouditi, protože Ben poveze s sebou vůz a ten nechá za sebou dosti zřetelnou stopu. Čím déle. o tom přemýšlela, tím se jí to zdálo snazším a proveditelnějším, a tak, když se před ní ukázala ranč, ozlacená zapadajícím sluncem, byla rozhodnuta. Vyklouzne ráno, osedlá si sama „Ulyssa“, až nebude ji nikdo sledovati a pustí se za Benem.

Nesmí však zapomenouti na jídlo, ale to bude snadné.

Zajde si po večeři do kuchyně a vezme si, co bude potřebovati na jeden den. Ano, tak to udělá. Až se objeví před Benem, co bude moci jí říci. Musí ji nechat u sebe. A zasmála se vesele, představivši si užaslou tvář Benovu, až ji uvidí.

KAPITOLA TŘETÍ

Ráno, když Mab, jež pozorovala ostražitě oknem svého pokojíku, co se děje na prostranství mezi ohradami, zahlédla posléze strýčka Toma, jak vysedá na koně a odjíždí. S ním odjelo pět honáků. Čekala chvíli, pak sebrala baliček, jež si připravila již večer, a vyhlédnuvši do chodby, vyšla a loudala se jako by nic ven. Postála před domem a pak teprve se pustila k ohradě. Počínala si opravdu lstivě. Kdyby ji byl někdo pozoroval, nenapadlo by ho, co zamýšlí. Myslíl by si, že jde někam bezcílně. „Ulysses“ spatřiv ji, přiběhl k ní a otíral jí nozdry o rameno. Poplácala ho po krku mluvíc s ním.

„Pojedeme za Benem, za tím ošklivcem, jenž nám slíbil, že nás vezme s sebou, a nevzal. Musíme však si počínati chytře „Uly“. Pojď se mnou, abych se nemusela dřítí se sedlem.“

Poník jako by jí rozuměl, šel za ní ke zvýšené stěně ohrady, kde pod stříškou na kolících visely postroje. Dalo jí to hodné práce, než sundala sedlo a ještě více, než poníka osedlala. Přitom se trásla, aby někdo nevěšel do ohrady a nevyptával se jí, kam se chystá. Ale měla štěstí. Honáci, určení k hlídkám, již odjeli, a ti, kteří se vrátili ráno, spali ve svých barácích. Tech několik, již byli vzhůru, měli práci ve velké ohradě, kde byl vybraný skot. Mab se podařilo proto dostati se nepozorovaně z ranče.

Byla by si nejraději výskla, když zůstaly ohrady za ní. Ale mohla se střetnouti s hlídkami, jež by mohly projeviti nepřijemnou zvědavost, kam jede, vyhýbala se proto opatrně stádům, jež byla roztroušena po pastvištích, dbajíc však toho, aby neztratila stopu Benovu a jeho cowboyů.

Nebylo jí za těžko sledovati ji, protože vůz vytlačil do husté trávy koleje a stejně tak deset honáků, již vůz předjížděli. Kdyby byla Mab jela tryskem, byla by Bena dohonila, ještě než by se dostal na horní díl pastvin, kde měl značkovati mladé kusy, protože s vozem nemohl postupovati tak rychle. Mab však si nepřála dohoniti ho před večerem, jela proto volně. V poledne dostihla zakřovený potok, jenž protékal pastvinami od severovýchodu a ústil do Ria půl dne jízdy na západ. Seskočila s „Ulyssa“, aby si odpočinula a naobědvala se. „Ulysses“ začal se starati sám o sebe. Napásl se a napil a pak, neohlížeje se na sedlo, natáhl se do stínu.

Mab nasativši se, trochu si zdřímla. Probudilo ji po hodině sluníčko, jež popošlo na obloze k západu a nahlédlo zvědavě do stínu, v němž spala. Protřela si oči, napila se z potoka, nabravši čistou vodu do mušle dlaní, a pobídla „Ulyssa“, aby vstal.

Když přešla potok nedalekým brodem, ježž přešel i Ben se svými lidmi pustila odpočatému „Ulyssovi“ uzdu.

Kraj se začal pomalu měniti. Jeho vlny se stávaly mocnějšími a vyššími. Když vyjela vždy po chvíli na hřeben takové zelené vlny, viděla již před sebou hory jako na dosah ruky. Musela však jeti ještě plné dvě hodiny,

než se dostala na kamenitý pruh, jenž odděloval prérii od horského úpatí. Ten kamenitý pruh se jí stal osudným. Nepočítala s ním, protože o něm nevěděla, nevěděla proto také, že na něm ztratí Benovu stopu, již až dosud sledovala.

Když zjistila, že Ben a jeho lidé se jí ztratili, aspoň stopou, ohlédla se, aby určila směr, kterým jeli. Stopa Benova vedla k skalnatému pruhu přímou čarou, řekla si proto, což nebylo na osmiletou holčičku hloupé, že Ben jistě jel k horám přímo, pobídla proto „Ulyssa“. Když však přešla neplodný pás a dostihla zeleného koberce bujné trávy, již se vyznačovaly pastviny tohoto koutu, marně se ohlížela po Benově stopě. Ať se namáhala sebe více, nemohla, kam až mohla dohlédnouti, najiti tmavší pruh, jenž by jí řekl, že tudy projeli Ben a jeho honáci. Na Mab padl strach. Jak by ne. Slunce nemělo do západu dále, jak dvě hodiny, nenajde-li do té doby Bena, bude museti ztráviti v pustině noc. Až jí vyskočila po těle husí kůže. To si vzpomněla na povídačky honáků, když sedávali někdy u ohně na prostranství a bavili se po svém způsobu.

Vypravovali o tajemném bezhlavém jezdcí, jenž se za noci projíždí nocí jako vichřice. Běda stádu, na něž ten d'ábelský duch padne, štve je tak dlouho, až padne vysílením. A zase o Indiánech dávno zemřelých a v boji zabitých. I ti se projíždívají prérií. Zuby jí začaly klapati. Ale Mab byla dcerkou Nata Warisona, proto, když již již nabírala moldánky, zastyděla se a setřásla se sebe strach. — To by bylo pěkné, aby brečela, to tak. Cožpak jsou strašidla? Strýc Tom se tomu směje — aha, proč by se

tedy bála? A i kdyby byla, jí by jistě neublížil ani ten bezhlavý, vždyť je docela malá a hodná holčička. „Pěkně hodná“, ozvalo se v ní zlé svědomí. Utekla a nezmínila se ani slovem, že se pustí za Benem.

Jistě ji strýček Tom a paní Wartonová hledají. Ne, neměla tohle udělati, bylo to moc ošklivé od ní. Strýček Tom se o ni bude báti, až se začne stmívati a ona nebude k nalezení. Zasloužila by, aby jí strýček důkladně nařezal. Ale ať by nařezal, jen kdyby byl tady. Vráti se.

Sotva však ji napadla tahle myšlenka, zapudila ji.

Do večera se nemůže dostat na ranč, musela by jeti pastvinami v noci a mohla by zablouditi nebo se setkati s tím bezhlavým. Raději se pokusí najiti Bena, Ben nemůže býti tak daleko a až se setmí, zapálí oheň.

Tahle myšlenka ji utěšila a pobídla koně do údolí, jež se před ní rozevíralo. Údolí počalo se užiti a stráně se měnily v skalní, kaňonovité stěny. Nízké slunce barvilo jejich lem, ale dole již houstl stín ve fialový soumrak. Mab, oči rozšířené strachem, pobízela „Ulyssa“, jen aby již byla z toho ošklivého kaňonu, kde bylo takové příšerné ticho, v němž se údery kopyt poníkových rozléhaly strašidelně.

Mab věřila, že kaňon se brzy rozestoupí v nějaké zelené údolí, v jehož středu uvidí známý jí vůz, jež brali s sebou honáci na delší výpravy, ale kaňon, místo aby se rozšiřoval, se úžil a stoupal poznenáhlu výš a výše. Mab nevěděla, že se ocitla na přirozené cestě, vedoucí horami k Rio Grande, cestě, již nejčastěji užívali bandité ke svým vpádům do dobytčářského území. Kdyby Mab dovedla

užívati úsudku, jak ho užívají dospělí, nebyla by jela stále ku předu, myslíc, že i tak jel Ben. Byla by jela podél skalnatého pruhu, až by narazila na Benovu stopu. Ben totiž na skalnatém pruhu odbočil k jihu a zahrnul k horám až po několika mílich. Mab přišla na to, že měla si takto počínati, teprve, když si řekla, že zabloudila, a že do noci již Bena nenajde. Vždyť již hory se začaly haliti ve fialový plášť od východu valící se noci.

Mab byla blízka panické hrůze a byla by snad křičela, kdyby necítila teplo svého „Ulyssa“, živého tvora, jenž jí ulehčoval hrůzu samoty. Zatím se dostala v místa, kde kaňon se rozděloval. Na levo z něho vybíhala příkrá stezka a po té se Mab nazdařbůh pustila. Nedostala se však daleko. Stezka končila stěnou, ztrácející se ve výšce. Mab unavená, uděšená, svezla se se sedla a rozvzlykala se usedavě.

„Ulysses“ dotkl se chřípím něžně její tváříčky, jako by jí chtěl říci, neplač, vždyť já jsem s tebou.

„Ty dobrý, Uly“, objala mu krk vzlykajíc. „Proč já jsem tohle provedla? Proč jsem nezůstala doma? Teď musím zůstatí tady — v noci.“

A začala se rozhlížeti houstnoucím šerem. Její pohled padl na temnou šterbinu, zející ve skále. Zachvěla se nejprve, ale pak se k ní vrátila rozvaha a napadlo jí, že by se mohla v oné šterbině skrýti. Vstala a přiblížila se k šterbině, jež se rozevírala do nitra skály, tvoříc jeskyni dosti prostornou, aby mohla se do ní skrýti i s Ulysem.

Zavedla koníka dovnitř a podepřevši se o něho, když si lehl, snažila se nemysleti. Pak se přihlásil hlad a pustila se

do jídla, jež jí zbylo. Nasytivši se, pokoušela se usnouti. Sotva však usnula, něco ji probudilo, dolehly k ní lidské hlasy. Vyskočila a jen tak tak, že nevykřikla. Ale pud jí zavřel ústa. — Co kdyby to byli cizí lidé, dokonce bandité, o nichž se zmínil strýc Tom, když mluvil s Benem. Nedýchajíc téměř, doplížila se na okraj jeskyně a vyhlédla do husté tmy. Zprvu neviděla nic, ale když se dívala chvíli, zachytila neurčité obrysy dvou koní a vedle nich dva muže, již spolu mluvili podivnou řečí. Teprve po chvíli pochopila, že muži mluví Španělsky. Mab, jako téměř každé hraničářské dítě, rozuměla dosti dobře Španělsky, a tak začala chápati, o čem ti dva hovoří.

„Říkám ti, Roderigo, že to nebude tak obtížný podnik, jak se ti to zdá.“

„Ale považ, tisíc kusů“, řekl druhý muž. „A hnáti je touto cestou.“

„Co máš proti této cestě, Roderigo, vždyť je to cesta jako by stvořená k našemu účelu. Stádo nemůže uhnouti na levo ani na

právo. A kaňon vede až k průsmyku a odtamtud je jen kousek k Riu a k brodu. Nebo si myslíš, že vůdce neví, co dělá? Čekal, až ti hlupáci mu pěkně seženou dobytek dohromady, aby ho mohl odehnati, aniž by jim poděkoval ze jejich námahu.“ A bandita se zasmál.

„A co uděláme s těmi lidmi?“ zazněla otázka.

„Co bychom udělali, pošleme je k čertu. Ani jeden z nich nesmí uniknouti, aby nezbouřil toho zmrzačeného psa. Než se doví, co se stalo s jeho předákem, budeme

dávno na našem břehu a s námi tisíc kusů dobytka, nejlepších kusů, jaké kdy viděli u nás. Víš, kolik to bude peněz? Na každého z nás se dostane aspoň tisíc dolarů, počítám-li, že si vůdce nechá pro sebe pět. Ale svítí již hvězdy, mohli bychom se tedy vydati na cestu. Vůdce jistě čeká netrpělivě na naši zprávu.”

„Bude to mizerná cesta, ještě někde si můžeme sraziti vaz. Nebylo by lépe, kdybychom počkali, až začne svítati?”

„Nesmysl”, řekl příkře druhý bandita. „Víš, že vůdce nám nařídil, abychom, jakmile zjistíme, čeho potřebuje, se vydali co nejrychleji na zpáteční cestu. Ráno musíme býti již u něho, abychom mohli před polednem vyraziti. Dorazíme do noci do údolí, kde ten foreman má vůz, a kde zastihneme

všechny jeho lidi. Jen se zvedni, José, tisícovka stojí již za trochu námahy.“

Bandita něco zabručel, ale vstal a vzal koně svého za uzdu a vedl ho do tmy, následuje svého druha. Po chvíli zanikly v tmách úderý koňských kopyt a nastalo hluboké ticho.

Malá Mab zapomněla úplně na svůj strach, jak byla vzrušena tím, co slyšela. Pochopila, že ti dva byli opravdu bandity a mluvili o něčem velmi špatném. Chtí přepadnouti dobrého Bena a jeho hochy, z nichž každý ji má rád, a snad je chtí zabiti. Ale to se nesmí státi, musí to říci strýčkovi Tomovi, aby zabránil těm zlým lidem, udělati Benovi něco ošklivého. Musí se vrátiti hned domů.

Objala „Ulyssa“ a hovořila k němu tiše. „Uly“,

musíme domů, je noc, ale musíme. Ty mne doneseš k strýčkovi Tomovi, víc dobrý „Uly“.“

Vyvedla koně a pomalu se spouštěla po stezce ke kaňonu, zastavujíc se po chvíli, aby poslouchala do tmy, nevracejí-li se bandité. Jednou ztrnula a zacvakala zuby. To se ozval odkudsi zblízka zvuk, jenž ji vyděsil k smrti. V první chvíli vzpomněla na strašidlo a přitiskla se k „Ulysovi“, ale pak poznala toho, kdo tak příšerně se ozval. Byl to jen hladový kojot. Setřásla se sebe strach a vysedla. „Ulyses“ pustil se inkoustovou tmou kaňonu a klusal klidné a neúnavné, jako by svítilo slunce.

Po době, jež se jí zdála věčností, uviděla, jak se před ní rozvírá nebe, poseté zářícími hvězdami. Byla v údolí, jež projela před večerem.

Zhluboka si vydechla. Ta tma, již se brodila, ji tlačila jako těžká můra. Ale vidouc teď hvězdy, měla pocit, jako by již byla před ohradami rodné ranče.

„Ulyses“ bez pobízení se dal do trysku a za chvíli zazvonily jeho podkovy o skalnatou půdu. Čtvrt hodiny poslouchala ten ostrý klapot, pak ustal, zdusil se v husté trávě.

Jela ještě asi hodinu, když ucítila pach stáda, jež bylo kdesi před ní a od něhož vál k ní vítr. Zamířila, nechávajíc se vésti čichem a pak sluchem k němu. Doufala, že najde u stáda hlídky. A nemýlila se. Pojednou proti světlejší obloze zarýsoval se jezdec a již ji také zpozoroval.

„Kdo je?“ zeptal se a hmátl pro pušku. Ale bylo slyšeti

z jeho otázky, že si nebyl jist, zda to, co se k němu blížilo, je člověk či zvíře.

„Nestřílejte, to jsem já, Mab.“

Chvilí bylo ticho a pak se ozval výkřik úžasu.

„Madono, Mab, kde se tady bereš, dítě?“

Mab poznala podle hlasu starého, křivonohého, veselého Jerry Ashera.

„Jerry, dovedete mne k strýčkovi, vidíte? Nikdo vám ty krávy, jež hlídáte, neukradne, banditi tady nejsou, odjeli již, já to vím.“

Asher nakloněn, mlčel. Asi si nemohl srovnati v hlavě to, co slyšel.

„Ale, kde jsi byla? Pro Boha ona si jezdí v noci prérií, jako by jí bylo dvacet a nosila kalhoty. Byla's přece u Bena? Jak tě mohl pustiti? Hrom do něho.“

„Neklejte, Jerry“, řekla přísně, již svá. „Nebyla jsem také u Bena, protože jsem ho nenašla, spletla jsem si cestu a dostala se do takového údolí, kde jsou stráně ze samých skal, hú, to byla cesta, do smrti na ni nezapomenu.“

„Tak tys, Mab, nebyla u Bena a jeho hochů?“ A najednou jakoby do něho vjela chuť, hnul sebou a řekl: „Jedeme a tryskem, paní Wartonová jistě umírá strachem a stejně šéf, vrátil-li se již Joe, jehož šéf poslal za Benem, aby se přesvědčil, jsi-li tam. Jakživ jsem tohle neviděl, osm let, Pane Bože, osm let. Já nebyl kluk, jenž by se polekal hned tak kominíka, ale vyjeti si v noci, to bych byl nedokázal.“

„Zlobil se, Jerry, strýc Tom?“ zeptala se Mab, již myslila neklidně, jak ji strýc přivítá.

„Na tebe, Mab, ne, ale na hochy, již byli doma, jak mohli tě pustiti. Dostali pěkný díl. Dobře, že jsem nebyl mezi nimi.“

„Ale to nebylo od strýčka Toma hezké, vždyť oni za nic nemohou, protože mne ani neviděli.“

„A kdo ti osedlal „Ulyssa“?“

„Já sama.“

Asher chtěl něco říci, ale neřekl, protože se ozval dusot mnoha kopyt. Aspoň deset lidí jelo ostrým tryskem proti němu.

„Kdo je?“

„Mab se ztratila, Jerry, u Bena není, snad byla unesena.“

Byl to strýček, jenž to řekl. V jeho hlase byla úzkost a zuřivost.

„Co tě napadá, strýčku“, ozvala se Mab, jako by se nic nestalo.

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Mab“, vykřikl strýc Tom a hned na to se zeptal Ashera: „Kde jste ji našel, Jerry?“

„Nenašel jsem ji, šéfe, našla mne ona. Najednou se zjevila přede mnou na svém „Ulyssu“ a povídá, Jerry, nestřílejte, to jsem já, Mab.“

„Mab, cos to provedla? Kde jsi byla?“ Strýčkův hlas zněl vyčítavě a dosud se v něm chvěla úzkost, již prožil.

„Strýčku Tome, nezlob se na mne, já už to nikdy neudělám. Na mou duši, strýčku, neudělám to. Kdybys věděl, co jsem zažila strachu, zvláště, když ti bandité seděli jen několik kroků ode mne.“

„Jací bandité?“ zeptal se udiveně Tom Warison.

„To ti povím, strýčku Tome, až doma, víš mně se chce hrozně spát a „Ulyssovi“ myslím, taky. Jsem od rána na nohou. Uf, udělali jsme pořádný kus cesty, vid' „Ulysse“.“

Tom Warison místo odpovědi nahnul se se sedla a vyzvednuv ji se hřbetu poníka, vzal ji do náruče a otočil koně. Mab zabořila nosík do strýčkovy flanelové košile a za chvíli již spala.

„Našli jste ji?“ byla první otázka paní Wartonové, jež vyběhla z domu.

Nešla si ani lehnout. Od samotného poledne, když se

Mab neukázala při obědu a zjistilo se, že její „Ulysses“ není v ohradě, trnula strachem o Mab.

Warison ji marně těšil, že se jistě pustila za Benem a že cesta do hor je bezpečná, že se jí proto nemůže nic státi, ježto je dobrou jezdkyňi.

Když však se vrátil Joe s Jobovou zvěstí, že Mab nikdo z lidí Benových neviděl, Warison se ani neodvážil jí to říci. Ale paní Wartonová vytušila z rozruchu, jež nastal po příjezdu Joea, že není všechno v pořádku a začala naříkati, jako by se již dívala na Mab do rakve.

„Vezete ji, prosím vás mluvte, pane Warisone.“

„Vidíte ji přece, paní Wartonová.“

„Díky Všemohoucímu, nepřežila bych to, kdyby se jí něco stalo.“

Mab procitla hovorem a protřevši si oči, usmála se na paní Wartonovou.

„Už jsem tady, paní Wartonová, bála jste se o mne?“ zeptala se svým líbezným hláskem.

Paní Wartonová vzala ji z náruče Warisonovy a bouřlivé ji přitiskla k sobě.

„Jak bych se nebála, drahoušku. Umírala jsem o tebe strachem.“ A paní Wartonová se rozplakala.

„Z toho si nic nedělejte, paní Wartonová, a neplačte, já jsem se bála taky.“

„A co, jedla jsi něco?“ procitla v hospodyni praktická stránka.

„Jedla, ale mám ukrutánskou žízeň, víte, tam v těch skalách nebylo ani krapet vody. A tráva tam také nebyla,

ubohý „Uly“ má jistě notný hlad a žízeň taky. Nezapomeňte na něho, Jerry.“

„Nezapomenu, Mab, již běžím“, řekl starý honák a vzav poníka za uzdu, odváděl ho k ohradě.

Když se Mab najedla a napila, chtěla ji paní Wartonová odnésti do jejího pokojíku, ale Mab se tomu rozhodně opřela. „Musím říci něco strýčkovi, něco důležitého. Ti oškiví lidé, které jsem slyšela, chtějí zabít Bena a jeho hochy a odvésti strýčkovy krávy a telata.“

„Ale, Mab, to se ti jistě zdálo“, řekla paní Wartonová trochu ustrašeně.

„Nic se mi nezdálo“, ohradila se Mab. „Slyšela jsem je tak jako slyším vás.“

„Počkejte, paní Wartonová“, vmísil se Warison. „Vypravuj, Mab“, pobídl děvčátko.

Mab vydechla a začala líčiti své dobrodružství. Jak se připravila večer, kdy si opatřila jídlo, jak osedlala „Ulyssa“ a vyvedla ho, aniž by jí kdo všiml.

Warison v tomhle místě jejího vypravování něco zabručel. To si vzpomněl, jak se rozhněval, že honáci mohli Mab pustit z ranče. Zlobilo ho nejvíce, že nikdo se nechtěl přiznat, že osedlal jí poníka. Warison nedovedl si představit, že by takový „capart“, jakým byla Mab, dokázal osedlati si koníka sám.

Ale Mab již mluvila dál. Jak se ostražitě vyhýbala stádům, odpočívala u potoka, pak jak se jí ztratila Benova stopa a pustila se do hor.

Paní Wartonová trnouc, se křížovala. Ani si to

nemohla srovnati v hlavě, jak Mab mohla sama a sama v rostoucím soumraku jeti tou zlopověstnou cestou, vedoucí přes hory k Riu. A co když Mab líčila, jak ležíc na kraji jeskyně, poslouchala Mexikány.

„A nebála ses, drahoušku? Já bych umřela strachem. Co kdyby tě našli?“

„Toho jsem se bála taky, ale nenašli mne, odjeli. A sotva byli pryč, vsedla jsem na „Ulyssa“ a jela, jak to šlo nejrychleji, abych pověděla strýčkovi, co ti zlí lidé zamýšlejí. Tak, teď jsem řekla všechno a půjdu spát.“

A nezlobí? se na mne, strýčku Tome“, obrátila k Warisonovi ospalé oči.

„Ne, nezlobím se na tebe, Mab“, řekl Warison měkce, položiv jí ruku do zlaté záplavy jejích jemných vlasů. „Bylo to řízení Prozřetelnosti.“

Nebýti té tvé cesty, kdo ví, jak by bylo s Benem a jeho lidmi. Ale víš, cos mi, Mab, slíbila. Ze již nikdy nic takového neuděláš.“

„Ne, neudělám, strýčku. Ten kojot mi dal, víš, myslila jsem si, že je to nějaké strašidlo.“

Ale již se jí zavíraly oči, proto paní Wartonová vzala ji do náruče, aby ji donesla do postýlky.

Tom Warison počkal, až Mab usnula, a pak nakázav paní Wartonové, aby Mab příštího dne nikam nepouštěla, protože cestou a dojmy bude jistě hodně unavena, odešel ven, aby svolal své lidi.

„Hoši“, začal, když asi patnáct honáků se shromáždilo kolem něho, „musíme se neprodleně vypraviti za Benem

Curtisem na horní díl. Mexičtí zloději dobytka se chystají zítra v noci přepadnouti Curtise a jeho hochy, povražditi je a odehnati všecken dobytek, ježž Curtis sehnal k značkování.“

Mezi cowboyi nastalo vzrušení.

„Kdo vám to řekl, šéfe?“ ozval se starý Jerry Asher uvážlivě. „Aby to nebyla léčka, šéfe. Ta prašivá banda, jež tady rádí od nějaké doby, mohla tohle pustiti do větru jen tak, abychom se hnali na horní díl, a ona mohla krásti bezpečně na jiném konci.“ „Dověděl jsem se to, Jerry, od Mab. Mab zabočila na kaňonovou cestu a tam ji zastihla noc. Uchýlila se do slepého kaňonu, jenž vybíhá od cesty, a tam náhodou vyslechla zvědy bandy, již neměli tušení, že by mohli býti tam v pustině někým vyslechnuti, a mluvili proto o plánu bandy.“

Jerry Asher se podrbal ve vlasech. „Je to však, šéfe, jen děvčátko, dítě, a dětem se někdy zdají podivné věci. Snad slyšela ty bandity ve, ve — jak se tomu říká eh, fantasii.“

„Nebyla to dětská fantasie, Jerry, byla to skutečnost. Mab opakovala skoro doslovně to, o čem mluvili bravos — a opakovala to Španělsky, protože ti dva mluvili Španělsky. Ale dosti řečí, hoši. Na koně a jedeme.“ Když začalo na východě blednouti nebe, byla kavalkáda již hodně daleko od ranče, a když slunce vyskočilo nad zvlněný obzor, dostihla neplodného pásu, na němž Mab ztratila stopu. Po dalších dvou hodinách vjížděla již do zeleného údolí, jež se ozývalo křikem honců a řevem chytaných kusů. Cowboyové, již s okolních strání sehnali pasoucí se stáda,

vybírali z nich dosud neoznačkové kusy, ty, jež byly vrženy na podzim, nebo telata od jara. Dělali to tak, že vždy dva a dva vyhlédli si mladý kus. Jeden z honců vrhl obratně laso, jež vždy zachytilo zvíře za krk a srazilo je k zemi. Na to čekal druhý cowboy, jenž zvíře, dokud se nevzpamatovalo, spoutal na nohou a pak mu vpálil do boku rozžhaveným železem značku ranče „Z“.

Pak zvíře zbavil pout a to řvouc bolestí, utíkalo k matce, jež mu začala lízati spáleninu. Přirozeně, že tato práce byla stejně slyšitelná jako namáhavá. Značkové kusy řvaly bolestí, krávy úzkostně bučely, a honáci museli hlídati i je, protože leckdy některá kráva, bojíc se o tele, pustila se za ním a postavila se hrozivě na jeho obranu.

Nebylo tedy divu, že údolí bylo plno pekelného rámusu.

„Co je s Mab?“ zeptal se Ben Curtis, sotva Warison k němu dojel.

„Zaplať Bůh, že je. Rozjela se za vámi, Bene, jak jsem soudil, ale ztratila vaši stopu a dostala se na kaňonovou cestu. Bylo to vaše štěstí, Bene.“

A začal vyprávěti o tom, co se dověděl od Mab.

Když dokončil. Ben chvíli mlčel.

„Bude to asi tak, šéfe, protože Ted včera před večerem zahlédl nějakého podezřelého chlapíka, jenž se ztratil velmi podezřele, když Ted se k němu rozjel. Nevěnoval jsem té příhodě pozornost, jaké si zasloužila. Nu, dáme jim na pamětnou. Jinudy nepřijdou, než kaňonovou cestou, protože na západě by museli objížděti hory a ukázati se na

pastvištích. Počkáme tedy na ně tam a sevřeme je pěkně s obou stran.

Ta odbočka, do níž se uchýlila Mab, naše malá hrdinka, poslouží znamenitě k našemu účelu. Necháme v ní zálohu, jež uzavře bandě ústup. Nebude to těžké, protože kaňon je úzký, na některých místech projedou jím sotva čtyři jezdci vedle sebe, stačilo by na bandu, počítám-li, že bude dvacetičlenná, deset lidí.“

„Mám, Bene, patnáct hochů, a stejně jako vy si myslím, že s nimi na bandu stačím. Vypravím se do kaňonu hned.“

„A co já, šéfe?“ ozval se předák.

„Vy zůstanete, Bene, se svými hochy tady. Musíme počítati s nepředvídaným. Co kdyby banda přišla s jiné strany.“

„Je to nemožné, šéfe, její vůdce není jistě takový hlupák. Pojedu s vámi. Udělejte mi to k vůli.“

„Nu, dobře, nechám tedy tady Jerryho. Na něho se možno spolehnouti.“ A zavolav křivonohého honáka chvíli s ním mluvil.

„Můžete se na mne, šéfe, spolehnouti. Kdyby graeserové na nás dostali zálsk, odrazíme je s krvavými lebkami a udržíme se v nejhorším, než přijedete. Jeďte proto s klidem.“

Tom Warison seřadil své jezdce a vyrazil s nimi po vlastní stopě. Kavalkáda jela tryskem a mlčky až ke vchodu do údolí, jež se měnilo dál v kaňon, onen kaňon, jímž jela Mab. Tam Warison zpomalil jízdu.

Věděl, že koně čeká namáhavá cesta a chtěl aby si oddechli, protože mohlo se státi, že bude potřebovati jejich rychlosti. Cowboyové, jedoucí za ním, začali mluvit. Hovořili o boji, jenž na ně čekal. Ne snad s obavami, dychtivě a radostně. Pro poctivého honáka není horšího zločince nad zloděje dobytka, nenávidí ho jako lesák pytláka. A tady měli se střetnouti nadto ještě s Mexikány, k nimž lidé s anglosaskou krví v žilách cítí přirozenou nechuť, jako k lidem proradným a úskočným, s nimiž odedávna měli jen špatné zkušenosti.

Kavalkáda vjela do příjemného chladu kaňonu. Kopyta bila ostře do skalnaté půdy a jejich zvuk se rozléhal mnohohlasou ozvěnou. Warison předejel své lidi asi o dvacet délek, aby mohl poslouchati dopředu, nerušen duněním kopyt vlastních lidí. Ale byť poslouchal sebe napiatěji, nemohl zachytiti nejmenší hluk. Tak dostihl soutěsky, kde se skryla Mab, a zastavil se.

„Počkáme na ně tady, hoši. Pět vás se schová v této soutěsce. Budete se chovati naprosto tiše. Joe, ty si vezmeš to na starost. Počkáš, až banda přejede a pak uzavřeš kaňon. Teď však někdo se rozjede bandě v ústřety. Nemýlí-li mne paměť, asi tři míle dále cesta vystupuje na převlaku, s níž je viděti až k průsmyku, jímž banda musí projeti. Kdo pojede?“

Přihlásilo se jich pět.

„Pojedu sám“, rozhodl však Warison. „Už jsem řekl“, přerušil odpor a varování. „Je to snadná věc, stačí k tomu ostrý zrak.“

Tak, Joe, vyber si čtyři a ztrať se. A vy couvněte tam za ten obyč.“

Honáci se rozdělili ve dvě skupiny. Jedna Joeova, vnikla do úzké strže vlevo, druhá se skryla za záhybem. Kdo by dojel až k prvnímu záhybu v předu a rozhlížel se, nenašel by ani nejmenší stopy po přítomnosti tolika lidí.

Warison spokojen, pobídl svého ryzáka k další cestě. Po půl hodině dostihl onoho místa, o němž se zmínil, kde stěny kaňonu se snížily tak, že tvořily jen nepatrný žlab, s něhož se rozvíral pohled k průsmyku, vedoucím širokým sedlem, mezi dvěma horskými štíty. Warison sesedl a ukryl koně za mohutným balvanem, sám pak si sedl do jeho stínu, splynuv s barvou skály, že ani nejbystřejší oko, ozbrojené dalekohledem, ho nemohlo objeviti od průsmyku, vzdáleného asi čtyři míle.

Slunce již přešlo nadhlavníkem a přesmeklo se na západní polovinu oblohy, a průsmyk byl stále prázdný.

Warison se již obával, že čeká zbytečně, že banda buď zamířila k místu shonu jinou cestou nebo odložila přepadení na jiný den, když ke čtvrté hodině odpolední zachytily jeho oči nějaký pohyb tam nahoře.

Warisonovi se rozběhlo vzrušením srdce. Nebylo pochyby, byla to banda, na niž čekal. A již viděl řadu jezdců, sjíždějících pomalu dolů po příkré cestě. Warison vystříhaje se ukázati se ve světle, odvedl koně kus cesty a teprve, když si byl jist, že nemůže být zahlédnut, vysedl na koně a rozjel se ke svým lidem, jak mohl nejrychleji. Zastaviv se u vchodu do trhliny v skalnaté stěně, kam se

skrýl Joe, křikl, aby se připravili, že banda přichází, a pak se pustil k honákům, ukrytým za záhybem kaňonu.

Čas v čekání začal se vléci jako nekonečnost. Pak nahoře v kaňonu se ozvalo něco, co všechny elektrisovalo.

„Připravte se a kryjte se dobře“, rozkázal tlumeně Warison. „Nikdo ač se nevydává do nebezpečí.“

Honáci v té době, kdy byl Warison na stráži, připravili se na uvítání bandy. Navalili na dno kaňonu kameny, aby měli se za čím skrýti a uchrániti se před zásahem kulek.

Hluk v kaňonu stával se stále zřetelnějším, pak bylo možno již rozeznati údery kopyt a pak i hlasy. Mexikáni jeli bezstarostně. Smáli se. Počítali podle všeho, že výprava, na níž byli, bude snadná. Jaké bylo tedy jejich zděšení, když se ozvalo před nimi ostré stát!

„Zpět, rychle zpět“, rozléhalo se úzkostně a nastal zmatek, z něhož vyrážely kletby a nadávky, protože v úzkém kaňonu nebylo lehkou prací otočití koně. Bandité však nejeli daleko, jen nějakých sto kroků a zastavili se. Narazili na Joea a jeho čtyři kamarády, již sotva bandité přejeli vstup do štěrbiny, vpadli do kaňonu a skryvše se za kameny, uzavřeli bandě ústup.

Warison přiložil ruku k ústům a křikl do zmateného chumlu: „Vzdejte se, dávám vám pět minut na rozmýšlenou, nevzdáte-li se do té doby, nařídím, aby moji lidé stříleli.“

„A co jsme udělali?“ ozval se jeden z banditů. „Proč nám překážíte v cestě? Jsme pokojní vaquerové —“

„Drž hubu“, okřikl ho Joe, poznáv v drzém mluvčím známého bravo (zákeřný vrah), jehož podoba visela na všech policejních strážnicích v pohraničí po obou stranách Ria.

„Jsi Gomez Mendoza, na jehož hlavu je vypsána cena. A tvoji kumpáni jsou stejně zralí, aby skončili v katově oprátce, či shnili ve vězení.

Sklaplo vám důkladně, neodvedete již ani jedno tele, natož tisíc kusů, jak jste zamýšleli. Nezavraždíte také již nikoho. Ale bavil jsem se s vámi již dosti dlouho. Vzdáte se?“

„Čerta se vzdáme“, rozkřikl se bandita, podle všeho vůdce. „Koně k zemi a skryti se za ně“, poručil. Bandité, pochopivše, že jedině tak se mohou uchrániti před kulkami, splnili rozkaz s podivuhodnou rychlostí. Mendozzovi však tento nápad neprospěl, protože, než mohl seskočiti s koně, Joe vystřelil a zasáhl ho do ramene. Bandita se svalil na zemi a proklínal a naříkal. Ukázalo se znovu, že každý zákeřník je zbabělcem.

„Muži, nemůžete nám uniknouti, nemá tedy smyslu, abyste se skrývali za své koně. Postřílíme, ač neradi, ta nevinná zvířata, a pak nařídím svým hochům, aby mířili ne do ramene, ale do hlavy. Vzdáte se?“

Po tomto druhém vyzvání Warisonově začali se bandité mezi sebou dorozumívati. Uznali posléze, že nemají naděje na uniknutí, a rozhodli se vzdáti se, budou-li podmínky Warisonovy jen trochu přijatelný. Poznali již, že je to Warison se svými lidmi, jenž je zaskočil.

„A co s námi uděláte, Warisone?“ zeptal se jeden z banditů, nedbaje proklínání Mendozzova a jiných tří, kteří věděli, že je čeká kat, dostanou-li se do rukou světské spravedlnosti.

„Vydám vás našim soudům k potrestání.“

Bandité znovu se radili, vlastně přemlouvali Mendozzu a ony tři, již chtěli raději bojovat až do posledního dechu, než se vzdáti.

„Mějte přece rozum. Dáme-li se za těchto okolností do boje, nevyjde z toho z nás ani jeden, je to tedy jistá smrt, kdežto, vzdáme-li se, budou vyšetřovati — a to uteče dosti času, ve kterém se naskytne jistě příležitost k útěku.“

„Nu, jak jste se rozhodli?“ zeptal se Warison, jenž již nechtěl čekati.

„Vzdáme se, zaručíte-li nám, Warisone, že nebudeme lynčováni.“

„To vám zaručit mohu. Odložte každý z vás zbraně a pak jeden za druhým se přibližíte sem, kde budete spoutáni. Při pokusu o úskok, nebo, najde-li se u někoho zbraň, kulka do hlavy.“

Za půl hodiny bylo všech osmnáct banditů již spoutáno, až na Mendozzu, jemuž byly ponechány ruce volné, protože měl prostřeleno rameno. Pak byli vysazeni na koně a spoutány jim i nohy pod břichem koně.

„Kdo je vaším vůdcem, vy?“ zeptal se Warison, než poručil, aby byla nastoupena zpáteční cesta, Gomeza Mendozzy.

„Ne, vůdce zůstal vzadu, měl nás dohonit až v údolí za kaňonem, kde jsme měli na něho čekat.“

Několik banditů pohlédlo na Mendozzu hněvivě. Tom Warison porozuměl těm pohledům. Bandité si nepřáli, aby jejich vůdce byl polapen, doufali asi, že vůdce je nenechá v louži a učiní vše, aby jim dopomohl k útěku. To mohl však, jen když bude na svobodě.

„Joe a vy tři, pusťte se kaňonem k průsmyku a pokuste se dostat hlavu těchto lotrů, pokud možno živého.“

„Ano, šéfe“, řekl Joe a vysedl na koně. Tři honáci s ním.

„Pochybují, že byste padrona dostali“, ušklíbl se Mendoza. „To není hloupý zajíc, jenž vleze sám do oka.“

„Jeďte, hoši“, pokývl Warison, „a buďte ostražití.“

Warison se měl zeptati Mendozzy dříve, aspoň o deset minut, pak by Joe s třemi honáky vůdce bandy polapil, protože jeho kůň v průsmyku si poranil kotník a kulhal. Vůdce bandy si totiž za svými lidmi pospíšil a stihl ohyb kaňonu ve chvíli, kdy bandité byli poutáni. V ruchu a nadávkách nevšiml si nikdo z honáků dusotu jeho koně, ani toho, že ze záhybu se na chvíli ukázala osmahlá tvář, jež se v zápětí ztratila. Byla to tvář Juana Lopeze, onoho Lopeze, jenž po vraždě Nata Warisona uprchl kamsi do vnitrozemí Mexika, a vrátil se před několika měsíci do pohraničí, jist, že se na něho již zapomnělo.

Poděsil se, když viděl, co potkalo jeho lidi, že chvíli stál jako vbit do země, pak se odplížil k svému koni a když ho odvedl kousek cesty, vysedl na něj a pobídl ho, třebas

kulhal, do trysku. Seděl v něm panický strach, poznal Toma Warisona a věděl, co by ho čekalo, kdyby mu padl do rukou a rukou jeho lidí. Juan Lopez, třebaš peoni si vypravovali neuvěřitelné věci o jeho odvaze, byl v jádru zbabělcem. Svou pověst velikého bandity si vysloužil svou lstivostí, doprovázenou indiánskou trpělivostí, vlastností, jež je Mexikánům, vznětlivým a pudovým, neznámá. Teprve když stihl průsmyk, dopřál svému koni, aby si oddechl. Lopez dostal se do průsmyku právě včas, aby se skryl očím Joea a honáků, již dostihli právě v té chvíli místa, s něhož před několika hodinami vyhlížel Warison bandu. Kdyby byli jeli rychleji a dostali se na toto místo jen o minutu dříve, byli by Lopeza zahlédli a jistě také dostihli, protože kůň banditův nebyl již schopen rychlé jízdy.

Štěstí, jež bylo vytrvale při Lopezovi, neopustilo ho ani tentokráte. Joe totiž usoudil, že bude lépe, počkali si na vůdce bandy, jenž podle jeho mínění musel jim padnouti do rukou, a tak Lopez získal náskok, který nemohl vyrovnati ani ten nejrychlejší kůň. Kromě toho nebylo již daleko do noci a pronásledování v divoce rozervaných horách bylo i ve dne obtížné a ve tmě zcela nemožné.

To si také řekl Joe, když hory začaly rudnouti západem a bandita se neukazoval.

„Zdá se mi, hoši, že ten lotr, na něhož čekáme, vyčenichal, co se stalo a že je již v bezpečí. Nemělo by smyslu, abychom na něho čekali, v noci jistě nepojede. Nasedněte, hoši, vrátíme se.“

KAPITOLA PÁTÁ

Juan Lopez, když přebrodil Rio, si zhluboka oddechl. Cítil se v bezpečí, protože věděl, že i kdyby byl pronásledován, Warison se neodvážil se svými lidmi přes hranici. S pocitem bezpečí vrátila se k němu jeho mstivost a krutost. Pochytání jeho tlupy bylo pro něho těžkou ranou. Juan Lopez dávno již rozházel peníze, jež získal loupežím, a těšil se, když se mu podařilo dáti dohromady gang odvážných hrdlořezů, že se k němu vrátí blahobytné doby. A hned na počátku činnosti jeho gangu, stalo se tohle. Skřípal zuby v bezmocném vzteku. Kde sežene znovu dvacet odvážných chlapíků, ochotných ho poslouchati na slovo a vytahovati za něho z ohně kaštanů? Kdyby mohl prohlásiti, kdo je, bylo by to něco jiného, ale to nemůže, protože dosud visí na všech nárožích v El Paso a Ciudadol Juarez zatykač s jeho vybledlou, deštěm odranou podobenkou. Shodil sice svůj krásný knír, na nějž byl nemálo hrdý, ale nebylo by radno se příliš ukazovati, protože by ho mohl někdo poznati.

Sedě na břehu a hledě zamračeně do proudu řeky, v níž se třepetal odraz hvězd, uvažoval o tomhle a čím déle mysli, tím byl v něm silnější hněv a touha po pomstě.

„Měl bych vyhubiti celý rod Warisonů. Cokoli mne tady potkalo nešťastného, to bylo způsobeno zásluhou těch gringů (přezdívka yankeů u Američanů španělského

původu). Warison to mi zní jako neblahý osud. Nebude-li Warisonů, pustí se mne směla.“ Pak ho něco napadlo, nad čím mu zajiskřily oči. Vzpomněl si na Mab a v té chvíli jeho mstivost byla potlačena jeho druhou nejsilnější stránkou povahy, chtivostí peněz. „Svatá Madonno, jak jsem mohl zapomenouti na to štěně Warisonovo. Tady je hromada peněz a já ji neviděl.“

Cítě, že se ho zmocňuje vzrušení, ukroutil si potmě obratně cigaretu a kouře, promýšlel plán, jenž se mu zrodil v hlavě v jediném okamžiku, když si vzpomněl, co mu vyprávěl José Rivera o ranči „Z“. José Rivera ranč dobře znal, protože jezdil na ní ještě před třemi měsíci. Warison ho také nevyhodil, jak by si někdo myslil, José odešel sám, když se mu zastesklo po trochu divočejším životě.

Ne, Rivera nebyl banditou, byl slušným vaqueroem a kdyby byl věděl, když seděl před měsícem s Lopezem, s kým pije svařené víno, byl by držel jazyk na uzdě, protože stejně jako ostatní honáci měl Mabel vášnivě rád a obdivoval se jí jako malému zázraku. Ale Lopez předstíral k Warisonům přátelství a tak Rivera vyklopil všechno, co věděl. Nejdéle mluvil o malé Mab, rozplývá se nadšením. Zmínil se o lásce Toma Warisona ke své malé neteři, tvrdě, že by pro to děvčátko jež každému udělá svýma blankytnýma očima, byl schopen každé oběti. Lopez odhodil oharek a popošel ke svému koni, jenž se pásł nedaleko. Byl rozhodnut. Zmocní se té malé slečinky, již patří polovina ranče „Z“, která má milionovou cenu

i v penězích gringů. Tady se dá vydělati několik let pohodlného života.

Vysedl na koně a pustil se hvězdnatou nocí, nespícháje již. Bylo nedaleko k půlnoci, když se zastavil před chatrčí, skrytou v úzkém údolí, a zabouchal na dveře.

„Kdo je?“ ozvalo se za dveřmi.“

„Otevři, Pedro, to jsem já, Juan.“

Dveře se otevřely a v nich ve světle jež vycházelo ze zadu, ukázal se již starší muž, mestic, a bystře si prohlížel Lopeze.

„Co se stalo, že už jsi tady, Juane?“ zeptal se trochu udiveně.

„Je po bandě, Pedro, padli do léčky a byli všichni pochyťáni. Nestalo by se to, kdybvch byl jel s nimi. Ale d'as to vzal, mám něco, co mi vynese více, než kolik roků takovéhle práce. Je tady Domingo?“

„Co chce? tomu krasavci, Juane?“

„To je má věc, Pedro“, odbyl ho Lopez málo vlídně a namířil ke dveřím, z nichž vycházelo světlo a hluk hovoru. Zastavil se na prahu místnosti, aby se rozhlédl. Místnost byla plná kouře a čpělo to v ní lihovinami. Sedm mužů v ní sedělo. Čtyři hráli v karty, křičíce, tři pili, zabrání v tichý rozhovor. Jednoho z těch tří pozoroval Lopez delší chvíli. Byl to Domingo Alvarez, na něhož se ptal. Alvarez byl dosud mladíkem.

Nebylo mu více, jak čtyřicet let a zlotřilý život, jaký již kolik let vedl, nevtiskl dosud v jeho tvář své znaky.

I dobrý znatel lidí byl by mu důvěřoval, protože v jeho chování byla nenucenost a uhlazenost, prozrazující, že Alvarez kdysi žil v jiném prostředí, než jaké ho teď obklopovalo.

„Pedro, řekni Domingovi, že bych s ním rád hovořil a přines víno.“

Mestic pokývl a popošel k Alvarezovi a něco mu tiše řekl a vyšel do chodby. Mladík se zvedl od stolu a přisedl si k Lopezovi, jenž se usadil do ztemnělého rohu.

„Přejete si prý se mnou mluvit, señore“, řekl zdvořile.

„Nejdříve se vás zeptám, dovedete-li, Alvarez, mlčeti, ale opravdu mlčeti.“

„Jako hrob, señore“, usmál se mladík.

„Můžete mi důvěřovati, právě tak jako důvěřuji vám, protože jsem si všiml, že Pedro se k vám chová uctivě jako k pravému caballerovi.“ A znovu se usmál, tentokrát lstivě.

„Pedro se nechová uctivě hned tak ke každému.“

„Dobře, věřím vám, Alvarez. Jsem Juan Lopez.“

Mladík sebou trhl a naklonil se, prohlížeje Lopeze. Ten se pásl se samolibým úsměvem na jeho překvapení.

„Juan Lopez, na jehož hlavu je vypsáno aspoň deset cen?“ vydechl mladík.

„Ano, ten. Ale směji se všem těm zatykačům.“

„Caramba, to je odvaha, señore“, řekl mladík obdivně. „Ale nedivím se, vím-li, že jste Juan Lopez. A co si ode mne přejete, señore Lopez? Nemusím vám snad připomínati zvláště, že můžete na mne plně spoléhati.“

„Chtěl byste si, Alvarez, vydělali, dejme tomu, deset tisíc dolarů?“

„Myslíte to vážně, seňore Lopez?“ zeptal se mladík, omráčen tak velikou částkou.

„Jak jinak, Alvarez. Nežertuji ve věcech peněz.“

„A co bych měl udělali, abych získal tu hromadu peněz?“

„Nebude to tak těžké, jak si myslíte“, usmíval se Lopez. „Pošlu vás na druhou stranu, abyste na jedné ranči asi měsíc jezdil jako vaquero. Slyšel jsem o vás, že jste skvělý jezdec a že jste již rok jezdil na haciendě Del Oro tam dole.“

„Slyšel jste pravdu, seňore, ale nedovedu pochopiti, jak bych hlídáním skotu mohl si vydělali za měsíc tolik peněz.“

„Tím si jich také nevyděláte, Alvarez. Pošlu vás za řeku pro něco jiného. Musíte však dříve získati plnou důvěru, než se vám podaří to, za co vám vyplatím oněch deset tisíc dolarů? Nepochybuji, že se vám to podaří, protože máte tvář, jež by mohla sloužiti malířům za model počestnosti. Myslím také, že vás dosud život nezavedl přes hranice.“

„Ne, byl jsem vždy na naší straně a to ještě dole, tady jsem teprve nedávno a celkem málo znám.“

„Právě proto jsem si vybral vás, když jsem uvažoval, koho bych poslal. Ovšem, nejraději bych jel sám, ale není to možno, protože bych byl přivítán olovem. Jsem tam, kam vás pošlu, znám, až příliš znám“, ušklíbl se.

„Proč byste nedal našinci vydělati“, řekl mladík.

„Poslyšte tedy, Alvarez, co od vás chci. Slyšel jste někdy o ranči „Z“?“

„Jak bych neslyšel? Slyší o ní každý, kdo přijde do těchto míst, hned prvý den. Víím také, že jste měl pro tu ranč nějaké nesnáze.“

„Lopez si téhle poznámky nevšiml. „Na tu ranč vás, Alvarez, pošlu. Přihlásíte se o práci, již dostanete, protože je jarní značkování, kdy je třeba každé ruky. A až budete tam, budete se snažiti, abyste si získal důvěru ostatních honáků a předákovu. Ten předák se jmenuje Ben Curtis a nemá lidi, již mají v sobe slunce naší sladké země, rád, upozorňuji vás na to. Ale je jinak člověk spravedlivý a budete-li se snažiti, nakloníte si i jeho. A nakloníte-li si jeho, nakloníte si majitele Toma Warisona, jenž se namnoze řídí úsudkem svého foremana. A teď přejdeme k nejdůležitějšímu. Na ranči „Z“ je malé děvčátko, je to dcera majora Nat Warisona, jenž byl zabit před lety v El Paso.“

„Neměl jste tehdy v tom bodnutí ruce, señore Lopezi?“ zeptal se Alvarez. Lopez položil na něho chladně oči.

„Myslím, že takové otázky sem nepatří. Tedy, to děvčátko je dcerou majora Warisona, v důsledku toho spoluvlastnicí ranče. Jednou však jí bude patřiti ranč celá, protože její strýc Tom Warison jí odkáže svou polovinu. Má to děvčátko rád, jako by bylo jeho vlastní a je schopen přinésti každou oběť pro ně. Jak jsem slyšel, je to děvčátko,

ač mu není více, jak osm roků, velmi samostatné. Prává cowboyská princeznička. Umí prý znamenitě jezdit na svém malém koníku. A jezdí někdy hodně daleko od ranče a to zcela sama. Ovšem, to si myslí ona. Ale vždy někdo z honáků ji z povzdálí sleduje, aby ji nepotkala nehoda. Vynasnažíte se, abyste ji střežil vy“, řekl Lopez po pomlčce.

„Zdá se mi, že již rozumím, co ode mne chcete, señore Lopezi. Chcete se zmocniti toho děvčátka, abyste za ně žádal výkupné, hádám správně?“

„Ano, to právě chci.“

„A já mám ji unést?“

„Myslím, že jste dosti obratný, abyste to dokázal, Alvarezi.“

„Ale, budu-li dopaden při tom, bude z toho koukati soudce Lynch a provaz.“

„Na vás je, aby se to nestalo, Alvarezi.“

Chvíli bylo ticho.

„Nu, jak jste se rozmyslil?“ zeptal se Lopez. „Nebo se bojíte toho podniku?“

„Nikdy jsem se nebál“, řekl dotčeně mladík. „Ano, pokusím se o to, deset tisíc stojí za trochu námahy a nebezpečí. A jak se s vámi dorozumím? Musíme býti přece ve styku.“

„Není třeba, až splníte svůj úkol, dovedete to štěně do skryše, již vám hned ukážu. Je odtud jen půl hodiny jízdy. Dopijte, pojedeme. Něco vám však ještě povím. Juan Lopez trestal zradu jen jedním, smrtí.“

„Nač mi to povídáte, señore Lopez?“

„Abyste to věděl, a pamatoval si, že vás najdu, i kdybyste se ukryl třebaš v pekle.“

Pojedu napřed a vy se držte těsně za mnou“, řekl Lopez, když vyšli ze zakouřené krčmy do vlahé, provoněné noci. „Cesta k mé skrýši není právě v noci pohodlná.“ A pobídl koně, jenž vykročil neochotně, protože zateklý kotník mu působil nesnesitelné bolesti. Ale bandita toho málo dbal, vztekle ho uhodil pěstí do hlavy a donutil ke klusu.

Cesta vedla údolím vedle potoku, jenž tekł kamsi do tmy, a nížila se, což poznal Alvarez podle hvězd, jak zapadaly za lem strání, vystupujících výš a výše. Pak zaslechl šum stromů a hned nato ho ovanula dusná vůně, mluvící o kvetoucí džungli, na jaké zvykl dole ji.

„Jsme na místě“, ozval se v té chvíli Lopez. „Sesedněte, dál musíte vésti koně. Půjdeme cestou, jež vede divokým křovím. Ale jen asi dvě stě kroků.“ Mluvě to, seskočil a vzav koně za uzdu, pustil se do temné, prudce vonící stěny. Alvarez ho sledoval. Po chvíli bujná vegetace, do níž zapadli jako do jezera, ustoupila a ocitli se na prostranství, porostlém travou. „Nechte zde svého koně a pojd'te. Je to zřícenina starobylého chrámu, stará kolik set let“, vysvětlil, když Alvarez se ho udiveně zeptal, co to je, spatřiv ve tmě světlejší stín staveb.

„Ze zdejších lidí sem nepáchne ani noha, věří, že to místo je prokleté. Nedostal byste sem nikoho ani v poledne. Znamení, nerušená skrýš. Lepší byste nenašel široko daleko. Počkejte, rozsvítím.“

Lopez vklouzl do temného otvoru. Alvarez čekal. Vítr šelestil listím, ale přesto zachytil jeho sluch podivný hvízdot, připomínající unikání páry. Alvarez se zachvěl. Poznal, že onen zvuk vydává chřestýš, plazící se za kořistí. Ale již se v černé tmě, do níž zapadl Lopez, zablesklo světlo.

„Pojďte dál, Alvarezí“, ozvalo se, a Alvarez váhavě vešel. Místnost, do níž vstoupil, byla podle všeho chrámová předsíň, a ve sporém světle, jež vrhala lampa, postavená na komenném stole, mohl Alvarez zjistit, že je dosti zachovaná. Čas, jenž přešel nad tímto chrámem, rozleptal sice stavbu k nepoznání, ale dotkl se jen nepatrně výzdoby stěn. A tak Alvarez viděl stylisované květy, tvořící ladné pásy.

„Nechtěl bych tady být teď sám, nejsem zbabělcem, ale br —“ A Alvarez se otrásl. „Je tady také hodně chřestýšů.“

Lopez se zasmál. „To je, chřestýšů a sov. Ale mně to nepřekáží. Sem tedy přivedete, Alvarezí, to Warisonovo štěně, až je lapíte, a počkáte tady na mne. Vedle této místnosti je jiná, již jsem si upravil za ložnici. A teď vám poradím, jak to navléknete. Popíší vám také krajinu, abyste věděl, jak to vypadá na ranči „Z“. Vy, ovšem, musíte se již zařídit, abyste poznal onu část kraje, kterým budete prchat. To však nebude pro vás jako honáka, těžkým.“

Svívalo, když Alvarez prodral se s koněm rozbujelou džunglí, a pustil se cestou, již v noci přijel. Rozhlížel se ostře, aby si v paměť vtiskl každou podrobnost, aby mohl

najiti zříceninu i v noci. Lopez mu kladl důtklivě na paměť, aby Mab přivedl za tmy, protože Tom Warison udělá vše, aby vypátral úkryt Mab. Nesmí ho tedy nikdo s ní vidět. V té chvíli, kdy Alvarez vyjel z nevlídného údolí, v němž se bělaly zřícené zdi a trosky věží aztéckého chrámu, jako sluncem vybělené hnáty, probudila se ve svém pokojíku malá Mab a s úlevou se rozhlížela kolem sebe. Zdál se jí ošklivý sen, jenž dosud v ní dozníval přestálým strachem. Svěřila se s tím snem paní Wartonové, když jí přinesla snídani.

„To jsem se v noci proběhla, paní Wartonová, honil mne takový černý člověk, ale já mu utekla.“

„Jak by se ti nezdály takové divokosti, když děláš takové věci“, řekla paní Wartonová. Měla si na tento sen vzpomenouti později.

Konec.